

Eerlijke handel

Ridderkerk is sedert enige tijd fairtradegemeente. Daarmee is een heuse mijlpaal bereikt, op weg naar meer duurzaamheid. Eenieder kan het zien.

De geëmailleerde plaquettes hangen parmantig aan de lantaarnpalen langs onze toegangswegen. Van de ijveraars voor dit label, waarnaar reikhalzend werd uitgekeken, hadden het ook feeëriek geillumineerde feeststraten mogen zijn.

Het verkrijgen van deze status is immers geen bagatelletje. Het is meer dan een modieuze gril of het uitvloeisel van een overpeinzing van een goocheme idealist. Met veel ijver en een coöperatieve attitude is er door velen enthousiast aan gewerkt.

Na veel tête-à-têtes met al dan niet van fairtradekoffie bereide cappuccino, overleg via gsm'etjes, heel wat ge-e-mailde en gedownloade kattedelletjes en briljante bestuurlijke manoeuvres is besloten de negotie van ons rijke Westen te gunnen aan micro-economieën, om bijvoorbeeld coöperaties van agrariërs in Latijns-Amerika te steunen.

Een op reële productiekosten gebaseerde verkoopprijs is de ambitie, ook al is dat geen panacee voor alle mondiale problemen.

Steeds meer Ridderkerkse neringdoenden, met het fairtradecertificaat triomfantelijk boven de toonbank, omarmen deze ideologie. Een groeiend aantal detaillisten met animo voor eerlijke handel vervangt als het maar enigszins mogelijk is loyaal hun reguliere ventwaar consciëntieus door fairtradeproducten.

Nochtans zijn er te allen tijde de reacties van criticasters. Ze betwijfelen of het streven naar eerlijke handel substantiële zoden aan de dijk zet in derdewereldlanden, en of dat een verandering teweegbrengt in onze 24 uurseconomie.

Dat moet evenwel geen obstakel zijn om door te gaan, geen alibi om af te haken. De prominente bordjes langs onze wegen illustreren sowieso geen eindpunt maar een optimistisch begin.